

Ik: barbaar

Gedichten

Anneke Koers

De herinneringen zijn niet dood

Weer op de rand van een menopauze

Monden die altijd blijven kauwen.
Ik kan niet voor allemaal zorgen.
Staande aan het begin van de weg.
En heb gezien wat voor waarde
een kleine bourgeois hecht
aan de vouw in zijn broek.
Die vouw is hem dierbaarder dan zijn eigen zuster.
De bourgeois heeft eerst zijn slachtoffer veroordeeld
en daarna zichzelf.

Jij en ik.
Wij zullen een ploeg schoonmakers vormen.
Schoonmaken kan niet zonder vuile handen te krijgen.
Ze zullen er aan gewend raken.
En dat ze als beroep rijp en rot plukken,
zonder onderscheid.

De weg van de tranen is zo lang.
Langer dan de strijd oud is.
Dat was mijn lot.
Wat op mijn voorhoofd staat geschreven
is onontkoombaar.

Als mijn tegenstander tegelijk mijn rechter is.
Bij wie kan ik dan een klacht indienen?
Maar ik heb geduld tot ik recht krijg.
Ik heb mijn eer verdedigd
En ben niet de wereld van haar binnengegaan.
Ik ben in mijn eenzaamheid niet ongelukkig.

Waarom, daarom

Waarom doen gekwelde liederen mij pijn?
Het knellen in mijn buik,
ik ben niet meer romantisch
in daden en in logica.
Mijn individuele dromen gaan verloren.
Ik word een getal in een vergelijking.
De vergelijking in een wetenschappelijke vorm.

Dan stort de romantiek ineen.
Sterven de kwetsbare dromen en sterft de poëzie.
De woorden trekken diepe groeven
in het gevoelig, eenzaam hart.

De mensen zien er niet uit
alsof ze een zwaar leven hadden.
Ze zijn modieus gekleed en lopen sneller.
Ze kopen zonder af te dingen.
Er is meer geld, er is meer werk
Wie vroeger nog geen trui had,
pronkt nu met een leren jas.
Het haar is langer, de rokken korter.

Leven

Ik buig me voor het leven
en luister naar de radio en lees de krant
In de eenzaamheid
hervind ik mijn werkelijkheid
en kom terug uit de droomwereld.

De gebeden als een drug gebruikt.
Zo komen de dieren dichterbij.
Ze zijn nieuwsgierig.
En ik ben de haat vergeten
omdat ik de weldaden van de legenden ken.

Verdriet heeft tanden die bijten,
de wonden gaan nooit dicht.
Geen enkel woord kan die beten sluiten.
En als de wonden drogen sterven de woorden.

Vrienden lopen mijn leven in en uit,
als uitzendkrachten in een productiebedrijf.
Je hoeft niet altijd een klap te horen,
om te weten dat de deur dicht is geslagen.

De kelder ingestuurd
voor bonen, soep of appelmoes.
Koel en donker,
met de geur van aarde en aardappelen.
Ik ben alleen,
en de illusie van het samenzijn.

Heimwee, de pijn van een ontwortelde plant.
God laat zich op de vingers tikken.
Dát had hij ook zelf kunnen bedenken.

Zo is het

Ik ben het land
het land is mij.
En rondom
de schaduwen van het licht.
Daar,
waar het leven op de proef wordt gesteld.

Ik ben de bewaker
en zit bij de ingang van de hemel.
Schep de poorten in het winterse land,
waar een helse wind blaast.
De niet welkome bezoeker is verjaagd.

Geen kwaad in de zin.
De ruimte om mij dichtgevouwen,
ben ik verloren in de geest.
Geboren uit vlees en hout,
het land herinnert.

De komst van de wolf was snel.
Later baarde het land aasgieren.
Losgekomen van mijn lichaam,
als bewaker van de herinnering.

De verwanten volgen traag
en zoeken een plaats in de wereld.
De weg naar het eerste huis,
gedragen op de wijze van de droom,
volgens de herinnering van de dromer.

Maar als een buitenstaander het bos binnengaat,
snelt de verandering
als een vuur door het bladerdak.
Het bos maakt de geest leeg,
en neemt de dromen.

Maar...
terwijl het bos van de geest leeft,
verliest het iets van zichzelf.
Door de samensmelting
worden de mythen opgewekt.

Ik ben geboren uit een geest van vuur,
en dat betekent verandering.
Ik smeed een band
over een grote afstand.
Die band wordt zichtbaar
en toont zichzelf

in een verandering het landschap.

Lieve meid,
ik weet alles van jou.
Van geboorte tot de dood
ken ik jouw geschiedenis.

Ik heb je geschapen.
Je was een vergeten verhaal,
maar je bestaat in mijn dromen
Het bos heeft die droom genomen
en vormde jou.

Oertijd

Vergeeten het waarom,
vlucht ik op de vleugels van de zang,
muziek en droom.
Ik droom van bewegen in een grote boom.

Waar is het woud?
Sta ik aan de rand?
Toegang na toegang open ik.
Ben ik nu in het midden?

Ik ben het midden van het rijk genaderd.
Ik zal ooit terugkeren,
maar tegelijkertijd verder van huis zijn.
Misschien sterf ik er.

Niet voor mijn plezier, niet voor avontuur.
Soms weet ik weer waarom en hoe.
De verbeelding van het eerste bos,
de schepping van de geest.

Ik maak de poorten open
tussen eeuwen en werelden,
en ga over drempels
op het terrein van de sjamaan.

Ik laat een spoor van herinnering achter.
De schaduwen en de elektriciteit
flitsen rondom mij.
Mijn botten nemen de herinnering over.

De totems en de maskers,
zijn er van en voor en door het bos.
Door de maskers kijk ik in een andere wereld.
Bewijzen van de schepping door de geest.

Ik kijk naar het bewegen van de schaduwen,
het bos en het geflikker van het licht.
Genesis van de mythe
en schep het leven levend.

Heel actief,
maar reis te snel,
om het resultaat te zien.

Het begin,
het bewegen in de bomen,
het geritsel in de aarde
en de dode bladeren.

Vaak herken ik het pas
wanneer het in een lichaamsvorm verrijst.
De oeroude vormen
weerspiegeld in de totems:
de geesten van de boom.

Zij zagen hoe de mens het woud omhakte.
Zij zagen hoe deze vernieling
de elementaire geesten uit de aarde,
die eens bevroren waren,
bevrijdde.

De grens van het hart
werd aangegeven door het bos.
Geen mens werd toegestaan
het hart levend binnen te gaan.

Maar...
buiten het hart,
werden de bessen en vruchtbaarheid,
in de vorm van vogels,
gebracht naar de dorpen
en de boerderijen van het volk.

Ik wil hier weg.
Ik wil geen boom meer zijn.

Liefde

De weg naar jou, mijn lieve schat
is niet zo lang meer als ik dacht.
De linde en de berk, de hulst
verbergen in de holte van de romp,
de ribben en de ruggengraat,
de veren in de leegte van de maag.

Nieuw leven!
Een groen licht uitstralend,
opgezogen door de bomen.
Jouw stem maakt muziek in mijn hoofd,
en de kleuren komen terug.

Jij laat me niet gaan,
en blijft in de buurt,
en de dennen kijken welwillend toe.

Afvallen

De angst die mijn darmen bekruipt.
Misselijkheid, benauwd.
Groei ik?
Of neem ik af?
In het heden is de toekomst.

Wind en mist

Mijn humeur stijgt met sprongen.
Terwijl de wind,
sterk en koud,
uitgroeit tot een storm.

De guurheid die hij over het land legt,
is het psychologische brandpunt van een emotie,
die niet meer is
dan een voorbijgaande gril.

Maar de intensiteit neemt toe
en de storm blijft.
Ik kijk naar de mist die naderbij rolt,
en een fijne sluier van witte wolken werpt
over het landschap.

Ik ben totaal geïsoleerd van mijn omgeving.
De ingehouden adem van de tijd,
twee seconden staan tussen mij
en het bewustzijn van mijn dood.

Het oneindige kleine,
als een spiraal die zich ontrolt.
Een stipje in het centrum
van een groots patroon.

Het is niet te onderscheiden
van het oneindig grote.
Het kent geen afmetingen,
maar manifesteert zichzelf als tijd en ruimte.

Ten behoeve van mij
die zich inspant
de grenzen van mijn omgeving te bepalen.
Op elk moment zijn het verleden en de toekomst gelijk.

Ik handel
en heb al gehandeld.
Een verloop van tijd,
niet herkend door het stoffelijk lichaam.

Het brein past zich aan,
op eigen kracht,
aan het ritme van de beweging
van de verspringende tijdstroom.

Maar mijn geest blijft
afzonderlijk bestaan,
in zijn eigen universum.

Mijn identiteit
en mijn bestemming,
besloten in een biljoen klein echo's

Oorlog

Het is oorlog
en de handen
zijn tegen elkaar opgeheven.
Leven om te overleven,
weg is het ideaal.

Het lichaam is uitgeschakeld.
Iedereen lijkt op iemand anders.
Bang voor wat er van hen worden zal
zonder oorlog.

De roem van de gesneuvelden wordt gestolen.
En de tanks zaaien vlammen en dood.
Het leven knapt af als een omgehakte boom!
Wie strijkt de plooiën glad?

Soms lijkt het even op een feest,
als iemand jarig is.
Soldaten doen dan even niet meer mee.
Laten geweld geweld.

Geveld
en in het hospitaal,
het uitgedunde peloton,
in rits en stoel.

De lopenden gaan terug naar het front,
opnieuw.
De kolonel die wil het kruis,
durft zonder niet naar huis.

God als sadist,
de liefde is vergeten.
Met brand wist men de sporen uit,
van verkrachting en van macht.

En ook de kameraden vallen,
door het vuur en door de kracht
van bommen, scherven en granaten.
En het bloed,
op de grond zingt het niet meer.

De oorlog bezet het grondgebied
met onderdrukking als moraal.
De stad als vrouw,
het huis wordt ideaal.

Dichterbij mij
huil ik,

alleen,
en ben uitgespeeld.

Depressie

Het waardige verlies
van een ongeremde hartstocht.
Het ideaal van huwelijk en samenleving
in een gebroken spiegel,
vaker vallen dan opstaan.

De geest in stukken.
De wervels geven terug
de fantasie van het waardige verlies
van een ongeremde hartstocht.

Midden in het leven,
sta ik in de dood.
Mijn hart maakt een hoge sprong naar mijn keel,
mijn maag en mijn geslachtsdelen vol
met een heet droog gevoel van opwinding.

De belangrijkste dingen
zijn moeilijk om te zeggen.
Een zwerm zwarte stippen
exploderen voor mijn ogen.

Indien u mij beticht van zwaarmoedigheid,
heeft u gelijk.
Maar misschien is er een reden voor...
één generatie menstruatie!

Zwemmen

Afstand nemend van de mensen op het strand,
ren ik de zee in
en duik in de golven.

Ik verbind mij met de oceaan,
het water voegt zich naar mijn ledematen,
en verkoelt weldadig.

Ik voel de energie van de grote oceaan.
Dieren komen aangezwommen,
aangetrokken door de afscheiding
van mijn vrouwelijkheid.

Ik laat ze dichterbij komen
en duik samen met hen onder.
Terwijl ze met elkaar praten
in een muzikale spraak.

Omringt door zeewezens
dobber ik op mijn rug
en de zon schittert op mijn huid.

Niet bang zijn

Bomen en bloemen
praten niet met elkaar.
De insecten maken je doodsbang
als je ze kunt verstaan
en bezorgen je nachtmerries.

Maar je kan praten
met vogels en dieren.
Verwacht geen diepzinnige inzichten.
Ze zijn meestal een beetje dom.

Leven

Om een volmaakt mens te worden
moet je vele beproevingen ondergaan
en saaie oefeningen doen.
Een aantal daarvan zijn blijvend onplezierig.
Mogelijk met opzet,
om mensen met een geringe motivatie
te ontmoedigen.

In de periode van het vuur
vervult de liefde mij met verrukking,
en geeft mij het idee
dat de wereld een heerlijke plaats is,
volkomen afgestemd op mijn wensen en verlangens.

Ik zoek de hoge plaatsen
als ik behoefte heb aan leiding.
Starend in de verte,
met de ogen vervuld van de eeuwigheid.
Ik ben één persoon,
en leef in alle lichamen tegelijk.

Op die manier ontelbare
verschillende levens leidend,
die zich allemaal op hetzelfde moment voltrekken.
Alleen binnen in mijzelf kan ik ervaren,
wat ik denk dat echt is.

De wereld is zo gemaakt,
dat de sterren, insecten en zelfs zandkorrels,
allemaal hun eigen weg volgen.
Ieder wezen heeft een eigen vrije wil.

Daarmee scheppen de wezens
ieder hun eigen wereld.
Want het bestaan voegt zich naar de wijze
waarop het wordt waargenomen.

Aangezien de wil nauw verbonden is
met de voorstelling die men van de wereld heeft,
openen zich vele nieuwe mogelijkheden voor de wil,
als de voorstelling van de wereld wordt gewijzigd

Zoals het gesteente het fundament is van de aarde,
Zo is de vrije wil het fundament van het heelal.

Alcoholisme

Bij de deur van de drankzaak,
gaan de verwachtingen
van het leven ten onder.
Die duivelse fles!
Drink en vergeet.

Vergeet je verdriet
en doe niet zo vervelend.
Drink op de gezondheid, de nieren
en de bloedvaten.

Want die duivel kent geen medelijden.
Hij trekt je haar uit, laat het recht overeind staan.
Laat nagels verkalken,
je hersens verweken tot emotionele incontinentie
en blaast ze op tot ze springen.

De alcoholist,
slachtoffer van het economisch belang.
In dienst van de begerigheid van een kleine groep.

En...
als het oorlog is,
zet hij zijn helm op,
draagt een machinegeweer
en schiet en moord.

Ooit zal het eens ophouden.
De mensen zullen leven als broeders.
Ze zullen kleren dragen van dezelfde stof
en zullen eten van hetzelfde voedsel.

Het slachtoffer zal afleren te twijfelen
aan alles wat er gezegd wordt,
het gemeenschappelijk onrecht,
de dromen en de rechten van arbeiders.

Revolutie tot de overwinning!
Vader van de glorie,
mooier dan alle namen
die ooit bestaan hebben.

Onweer

God neemt een foto van de aarde.

De scheurende val van een grote boom
de knal van de donder.
Een blauwwitte vuurbal rolt knetterend en sissend
met een grote snelheid voorbij.
Met een plofgeluid verdwijnt het in het niets.
Het stinkt naar ozon.

Een bliksemflits schiet omlaag.
De ozonlucht wordt heter en indringender.
De erop volgende donderslag
komt zonder waarneembare tussenpoos.
De bries wordt wind,
in sprongen en wervelingen.
De donder knalt achter elke bliksem aan.

In de tuin begint een luid fluisterend geluid te ontstaan.
De paarse regen is begonnen.
Druppels zo groot als stuivers vallen,
daarna barst de bui los.
Alsof er in de hemel een klep open wordt getrokken.
Het fluisterend geluid verandert in een luid dispuut.
Een bliksem vorkt blauwig langs de hemel.
De bulderende stortregen en de begeleidende donder
overstemmen elk ander geluid.

Wat een bui!!

Na een tijd dreunt de donder nog steeds regelmatig.
Het wolkendek begint te breken.
Speerpunten van zonlicht komen door de openingen.
De vogels zingen,
blij met de regen en de zonneshijn.
Een regenboog verschijnt.

De foto is gelukt.

Er is niets zoiets als voorspelling.
Ik kan niet in de toekomst zien.
Alleen een mogelijkheid is mogelijk.
Er is geen toekomst voordat hij intreedt.

Ik kan in de leegte kijken
en de neigingen zien.
Het lot is niet absoluut bepaald.
Ik en mijn toekomst maken deel uit
van een eeuwig veranderend systeem.

Een bewegende golf van kosmische krachten
die van positie verandert.
bij iedere genomen beslissing.
Een gevoel van totale onthechting overvalt mij.

De dingen die ik zie

De dingen die ik zie,
de dingen die ik hoor,
zijn net als letters en vormen,
symbolen!

Ze kunnen gebruikt worden
als een code,
om ideeën of veranderingen mede te delen.

Het is mogelijk
dat sommige symbolen
op een onderbewust niveau werken

mij aanzetten dingen te doen,
zonder dat ik mij realiseer,
waarom ik ze doe,
of zelfs
dat ik ze doe.

Zien

Er is geen orakel,
alleen een mens met een gave.

Ik beredeneer mijn visionair vermogen
met het waaien van de wind
en het kreunen van de aarde.
In een wereld,
waar het lichaam
en de geest tegelijkertijd
in het verleden en de toekomst waren.

De tijd binnen mijn bereik.
De energie die mij tot werkzaamheid prikkelt,
mijn vermogen zonder banden.

Want cliché is slechts
een verarmde extase.
En de vogel is mijn bewaker.
De tegenstellingen zijn vuur
voor de inventiviteit.
Orthodox is het kerkhof
van de creativiteit.

Ingeklemd tussen de herinnering
van de levende doden,
ben ik een sneeuw wit vogeltje.

Sinds het splitsen van de geesten,
door de jaloezie,
zijn de mensen druk doende
om man en vrouw weer
bij elkaar te brengen.

Schuld

Als ik mij niet gelukkig voel,
moet ik mijn levenservaringen terugspoelen.
Precies zo weer afspelen,
om schuld te verwerken
en mijn fout herstellen;
dan is de zaak afgehandeld.
Ik heb schuld nodig om mijn gedrag te herzien.

Als ik in het heden leef,
heb ik geen behoefte
om kwaad te berokkenen;
er valt niets mee te bereiken

Als de schuld onaangenaam is
en niet te herstellen
wat ik fout deed.
Leer dan van slechte daden.

Iemand de schuld geven,
is een zeer gangbare praktijk
die op verbeelding berust.
Een vergissing ten aanzien van de werkelijkheid.

Anderen de schuld geven,
zo te vermijden risico's te lopen,
en gemakkelijk te verklaren
waarom er onvrede is.

Het verkleint de verplichting
daar iets aan te veranderen
Het is heel functioneel,
maar het is ook heel neurotisch.

Macht

Het belangrijkste falen van een regering,
is niet de massale corruptie,
niet de kruiperige slaafsheid tegenover manipulatie,
niet het tweedehands kapitalisme.

Ook niet het schieten op stakend personeel
en demonstrerende studenten,
gevolgd door het ontbinden en verbieden
van de onafhankelijke vakbonden en coöperaties.

De principiële fout is dat de regeerders
er niet in slagen
om de hechte banden
met de armen van het land te herstellen.

De werkelijke functie van een bestuur
is niet om te heersen,
maar om het volk de middelen te geven
om een samenleving te scheppen
die functioneert.

Maar de regeringen schijnen
zich hoofdzakelijk bezig te houden
met de baas te spelen,
te controleren, te reglementeren
en hun neus te steken
in het dagelijks leven van iedereen.

Elk aspect van de menselijke arbeid
is gereguleerd.
Overheidsregels, formulieren,
bureaucratie, regelprocedures voor alles,
van vervoer tot seksueel gedrag.

De mensen houden zich aan de wetten,
als ze verstandig zijn.
En als ze niet verstandig zijn,
worden ze door het denkende deel
van de mensheid genegeerd.

Hongersnood is een regeringsbeslissing.
Het is een politiek feit
en geen noodzakelijkheid.
Regeringen staan het toe
omdat zij worden verteerd
door de zucht naar macht.

Verhongering is een werktuig
Om een die verslaving tegemoet te komen

Opnieuw oorlog

Soldaten staren voor zich uit.
Ik ruik het bloed
en de smerige stank van poep.

De dwalende lijken bijeen
in de dood verenigd.
Elkaar negerend,
enkel nog oog voor hun tocht naar beneden
en het vuur van de strijd.

Liefde en trots
waren allang verlaten,
en hadden slechts onbezielde omhulsels achtergelaten.

Een bos vergane hoofden
aan het haar bijeengebonden
beweegt in de wind.

Uitgedoofde ogen volgen de reis
van hun geesten
de onbekende gebieden van hun eeuw in.

Weten in de geest

Ik leid je aan mijn hand,
door de deinende bossen,
doorspikkelt met geel zonlicht,
over de dorre bladeren,
tot bij de stromen helder blauw water.

Meer dan eens glijd je uit over de steile oevers,
maar ik trek je terug.
Dit is mijn heilig woud
Zul je overleven?
Maar je glijd niet meer weg
en loopt zelf.

Dan stort je in jezelf neer.
We barsten in sterren uiteen,
glijdend door donzige witte wolken.
Lang en langzaam gewichtloos vallen,
wegzinkend in en diepe slaap.

Wanneer mij iets najaagt,
zal ik eraan ontsnappen.
Maar als ik iets najaag,
zal ik het vangen.
Zolang het maar niet van een ander is.

Ik kan nu minder angstig terugkeren
naar het herleven van de aspecten
van de nachtmerrie.
En zelfs een begin maken
met het herwaarderen
van mijn reflexen, gevoelens en gedachten.

Geteisterd door een demon

De lucht van smek
is als een stuitende uitwaseming.

De starende, glanzende ogen
die kijken,
maar niet zien.

De ogen
die eeuwig naar binnen gericht zijn
op de steriele hel
van de niet te beheersen dromen,
omhooggekomen uit het moeras
van het onbewuste.

Een beklemd gevoel in de maag.
En alle spieren van het lichaam
worden aangetrokken.

De steen der wijzen!
Eentje waar je helemaal wakker van wordt.

Je kijkt naar jezelf in de spiegel,
gefascineerd als Narcissus.

Het vertraagt je gedachtegang,
door schijnbaar het gewicht van ieder idee
en iedere zintuiglijke waarneming te vergroten.
De dingen nemen een gewicht aan
die voordien onzichtbaar was.

Doelwit voor een gevoeliger soort emoties,
die kriebelen als de snorren van een kat.
Er is teveel licht in de wereld,
de hemel is water en jij zweeft erboven.
In de bomen zijn gezichten:
een draak, een vrouw met wenkende takarmen.

Je mond voelt vol metaal.
Handen gaan manipulerend over je lijf,
zetten het in vuur en vlam.
De uiterste losbandigheid,
koud en steriel.

Jasmijn, roos, kamperfoelie.
Wijn geschonken uit antieke kannen,
een overvloed aan vlees.

Voor je ogen ontstaan werelden.
Rijken worden opgebouwd

aan de andere kant van schitterende zandvlakten.
Rijken raken in verval en storten ineen.
En overal doorheen waait de wind
die de kaneelgeur van eind oktober met zich brengt.

Plotselinge extase.
Ongevraagd komen de gezichten op je af,
tijdens de climax van de paring.
Je vraagt je af of een deel van jezelf,
verstand of ziel,
niet aan het ontbinden is.

Gerustgesteld

Ik kan met een klinische afstandelijke
belangstelling toezien
hoe mijn lichaam uitdroogt.

En ik geeft de openingen slechts water
wanneer mijn verstand zegt
dat het moet gebeuren.
Ik voel geen speciale behoefte om te drinken

De enige schoonheid?
Orde, liefde en licht!!

De rituelen kalmeren
en stellen mij gerust.
In het licht van het universum
gaat mijn bewustzijn ten onder.

Maar voor dat het gebeurt,
zie ik het kosmische belang,
een visioen van een voorspelling.

Er is een licht,
geweldig wit licht.
Eén grasspriet die alles vulde.
En ik ben klein, oneindig klein'
en de grasspriet is paars.

Universum

Overwonnen de ziekte die rot,
we noemen het kanker.
Overwonnen het oud worden,
we gaan naar de maan.
Maar de rijkdom aan informatie
had weinig tot gevolg.

Geen grote lofdichten
op de wonderen van kunstmatige inseminatie.
Grotere fysiologische kennis van het brein
maakt het bestaan van de ziel minder mogelijk,
door de aard van het onderzoek.

Het grote mysterie dat het universum biedt,
is niet het leven,
maar de dimensie.
De dimensie omvat het leven.
Voor de vis is het universum
het meer waarin hij leeft.

Wat denkt de vis
als hij omhooggetrokken wordt
naar een nieuw universum,
waar hij in de lucht verdrinkt
en het licht blauwe waanzin is?
Waar gigantische tweevoeters zonder kieuwen
hem in een doos stoppen,
om daar te sterven.

Als je buiten de grenzen
van het universum zou vallen,
zou je iets hards en ronds kunnen vinden,
zoals het kuiken het ei van binnen uit moet zien.
En als je door die schaal zou kunnen pikken,
wat voor een groot licht
zou er dan niet door jouw gat
naar binnen kunnen stromen?

Zou je erdoor heen kunnen kijken
om te ontdekken dat ons hele universum
maar een deeltje is van een atoom
in een grasspriet?

Zou het je kunnen dwingen te geloven,
dat je door het verbranden van een tak,
een eeuwigheid aan eeuwigheden verast?

Dat het bestaan niet opklimt tot één oneindigheid,
maar tot een oneindige hoeveelheid daarvan?

Misschien zag je welke plaats
ons universum inneemt
in het geheel der dingen,
als een atoom in een grasspriet.

Zou het kunnen
dat alles wat wij waarnemen,
van het oneindige kleine virus
tot de verre nevel,
gevat is in een enkele grasspriet?

Een grasspriet,
die misschien maar één
of twee dagen bestaan heeft
in een onbekende tijdstroom?

Wat dan,
als die spriet afgemaaid
zou worden door een zeis,
als hij begon te sterven.
Zou het verval dan doorsijpelen
in ons eigen universum?

Emotie

Ik voel je ziekte
en voel je spanning.
Ik begrijp dat ik als het nodig is,
de controle over je lichaam kan overnemen.

De plek waar de verslaving zich voltrekt,
onder aan de ruggengraat.
Waar een onnatuurlijke verdikking
wordt veroorzaakt in de zenuwstam.

Kan ik de eeuwige kater van de verslaving
kwijtraken,
door het ruggenmerg boven dat bosje zenuwen
door te knippen?
Dan heb ik meteen met een echte kater te maken.

Ik,
op de een of andere manier in je geest,
heb geen lichaam.

De zwakte van de verslaving,
en het harde dat in die zwakte verborgen zit.

Ik kan in dit lichaam leven.
Maar ik moet tevreden zijn met één.
Het zou het moorddadigste soort diefstal zijn
wat er bestaat.

Ik wil leven als Anneke en zo ook sterven

Het licht van de beschaving,
dat je leert lief te hebben boven alles.
Ik leef in een wereld
die nog niet is verdergegaan.

Soms,
één stap vooruit,
en twee naar achteren.

Dope

Van vertrouwen een behoefte maken.
Dan,
van de behoefte een verdovend middel.
Als dat eenmaal gebeurd is,
wordt het opgedrongen.

De officier van justitie is zelf een junk,
ik herken zijn toon.
Zijn dope bestaat uit junks en criminelen
Hij,
die ervoor zorgt
dat de wereld
niet verdergaat.

De fout ligt altijd bij dezelfde,
bij degene die zwak genoeg is
om een schuldige aan te wijzen.

Verder

Mijn leven had elk doel verloren,
in de doolhof van het zinloos tijdverdrijf.
Nu ik de juiste weg heb teruggevonden
moet ik die volgen,
zonder terug te zien.

Ik blijf immers verbonden met de aarde
en wordt wanhopig
wanneer egoïsme
en eigenbelang voorop gaan
en iedere vorm van samenwerking
ontbreekt.

De maan klimt tevoorschijn
van achter de hoge berg.
Het hele dorp baadt opeens
in een zilveren glans van haar stralen.

Zo betoverend
dat ik tot het diepst van mijn wezen,
geroerd door een mengeling van gevoelens,
een ogenblik geboeid blijf staan
om het beeld in mij op te nemen.
waarin hemel en aarde elkaar
hartstochtelijk omhelzen,
vermolten in innige onderwerping aan elkaar.

Samen zijn,
zijn herinneringen
die behoren tot de gelukkigste in mijn leven.

De verzen die ik maakte
liggen in mijn onderbewuste te sluimeren,
bovenkomend,
om een ogenblik,
een gevoel,
of een speciale gebeurtenis
te karakteriseren.

Vogels houden me gezelschap,
en ik leer
dat kleinigheden vaak
grote problemen draaglijk maken.

Ik heb in mijn leven nog nooit
zo helder gehoord, gezien en gedacht.

Het is een speciaal gevoel,
maar ook een ontzettend vreemd gevoel.

aan de ene kant enorm opbeurend,
maar aan de andere kant vervuld
van een angstaanjagend risico.

Vergeten!
Alleen zijn!

Gevangenen

Als ze neervallen van uitputting,
jammer voor ze!
Dan worden ze overeind geschopt,
vooral degenen die gestudeerd hebben:
een kwestie van symboliek.
De intellectuelen worden gestraft.

Toen niemand meer op zijn benen kon staan,
moesten alle gevangenen
zich in een rij opstellen.
Een oude, grijze man wordt naar voren geroepen.
Uitkleden, is het bevel.

Met de handen omhoog,
gedreven naar buiten in de zon.
Stoten in de ribben met geweerkolven.
De oude, grijze man
wordt met één klap tegen de grond geslagen.
Hij pleit en blijft volhouden
dat hij nergens mee te maken heeft.

Er wordt over executie gesproken,
vijf zijn er al gefusilleerd.
De slachtoffers waren zomaar willekeurig gekozen.
Ze schieten je gewoon dood
omdat je zo lelijk bent.

Overal zitten gevangenen
vermoeid voor zich uit te staren,
achter de deuren van de ingang,
in de wandelgangen en op de trappen.
Sommigen helemaal kaalgeknipt,
anderen worden geblinddoekt weggeleid.
De handen op de rug gebonden
en met geweerkolven tussen de ribben gepord.
Om de weg te wijzen.

Ze stoten tegen de muren,
struikelen of vallen.
Dan krijgen ze klappen met de geweerkolf,
omdat ze zo stom waren.
Toen de groep geblinddoekte mannen weg was,
was alles weer rustig.

Dan ineens,
een reeks droge knallen,
niet ver weg.
Het geratel van de mitrailleurs
houdt even aan.

Dan is het weer helemaal stil.

De grafbewaarder doet zijn mond open van verbazing.
's Nachts worden vrachtwagens vol lijken
het kerkhof binnen gereden,
naar een speciaal gegraven massagraf.

De lijken overgoten met benzine,
met ijzerdraad bij elkaar gebonden in een tros.
Het schijnsel van de brandende lijken
komt boven de rand uit.
Het graf is niet erg diep.

Ik moet me melden,
dan moet het verhoor zijn.
Mijn handen beginnen te beven,
ze mogen me doodmaken als ze willen.
Het enige wat ik wil,
dat ze me niet castreren
een snelle dood, ineens... voorgoed.

Tanden op elkaar,
en proberen aan iets anders te denken.
Zelfmoord is ook te overwegen.
Ik hoef maar een soldaat aan te vallen
om de kogel te krijgen.

De officier vertelt dat hij gedwongen wordt
om dit soort ondervragingen te doen.
Hoe kon hij er plezier in hebben
wanneer hij in elke man iets zag
van zijn neef of broer.
Maar ja,
in het leger in oorlogstijd is het gehoorzamen,
of je krijgt de kogel.

Ik mocht het tegen niemand vertellen,
maar hij had bij de verhoren
al veel door de vingers gezien.
Zelfs had hij een hoge functionaris
van het ministerie vrijgelaten.

Ken ik iemand die erg in de puree zit.
Hij kan de kaart vernietigen uit het systeem
en hem erdoor laten glippen.
Ik ken niemand die wapens verborgen houdt.
Dus jij wilt niet je vriend helpen?

Daar kreeg ik klappen in mijn nek,
ik ga weer tegen de grond.
Schoppen en stompen over mijn hele lijf,
ik krijg een klap tegen mijn oor.

Genoeg zo, klinkt plotseling de stem van de officier.

Die klootzak is klaar om geëxecuteerd te worden.
Neem hem maar mee.

Toen de soldaten me onder mijn oksels grepen
om me overeind te zetten,
kreeg ik de angst pas goed te pakken.
Een koude rilling trok over mijn schedel
en ik begon te klappertanden.
Ik had maar een paar passen gedaan
of mijn maag kromp ineen.
Ik voelde de stront langs mijn benen
tot aan mijn enkels.

Wacht even, schreeuwde de officier,
breng hem nog even terug.
We zullen hem nog een laatste kans geven.
Voor de derde keer word ik op een stoel gezet,
de officier komt voor mij staan.

Vergeet niet dat ik een uitzondering met je maak,
omdat je goed bij me valt, vriend...

Evaluatie

Ik werd veel wijzer
in de fabriek.
De fabriek hardde me
en maakte me een realist.
Hoe moeilijk het was
en hoe graag ik wilde
dat mijn kinderen doorleerden.

Staande slapen in de tram,
zo moe...
de school, de studie thuis,
het huishouden
en de zorg voor de kinderen.
Tijd tekort voor nachtrust.

Ik trouwde omdat hij
mij de kans op een eigen huis bood
en ik zo verlost was van
de spanning die
de sfeer van het ouderlijk huis bepaalden.

Egoïsme, onbegrip, onderdrukte gevoelens
en een moraal, zo eng, zo eng.
Waar de zonde en de schuld alom tegenwoordig waren.
Het huwelijk was het middel om me af te zonderen.
Om van daaruit rustig het contact te zoeken
met mensen.

Het bleek de onmiddellijke oplossing
van mijn neurosen.
In de seksuele omgang voelde ik mij
bevestigd in mijn vrouwzijn.
Hij zag mij als de moeder van zijn kinderen,
en ik probeerde aan die verwachting te voldoen.

Ik wist dat ik mijn afkomst
en mijn identiteit moest bewaren.
Wat ik later worden wilde, wist ik niet.
Ook niet dat ik een alcoholist trouwde,
die vreemdging,
vaak met meerdere vrouwen tegelijk.
En die zijn kinderen niet erkende.

Jongeren hanteren in hun huwelijksverhoudingen
een traditionele ideologie en gezinsmoraal.
Terwijl hun materiële verhoudingen,
hun levensomstandigheden
heel andere eisen aan hen stellen.

De rol van de vrouw wordt gereduceerd
tot een leven van opoffering.
Beperkt tot huishouden, boodschappen doen, eten maken,
zorg voor kinderen.
Het leven van de man tot het werk,
soms de vakbond of politieke partij
en de bar op de hoek.

De feesten en sociale ontmoetingen
bestaan uit een stevige maaltijd
of uit het ledigen van de nodige flessen drank.
Verder sparen voor een stereo, eigen huis met tuin
en mooie kleren.

Ik liep met de Marokkaanse jongeren
verschillende ministeries plat.
Maar nadat de wethouder
niet meer lastig gevallen wilde worden,
probeerden we op eigen kracht verder.
Altijd de orde bewaard,
want alleen op die manier
konden we de verantwoordelijkheid
voor de maatschappij aan.

Contacten maken met de reactionairen
en ze als mensen te zien,
en niet te handelen volgens eeuwenoude theorieën
van verdeel en heers.
Niet de wereld te zien met mensen
die geld hebben
dat ze niet zelf hebben verdiend.

Na zoveel jaren geleefd te hebben
onder miserabele omstandigheden,
te midden van diefstal,
dronkenschap en ruzies.
Het dan te brengen tot dit organisatieniveau!

Ik begon me burger te voelen.
Liep met geheven hoofd door de straten,
en ik kon naar hetzelfde restaurant gaan als de rijken.

Sinds ik met mijn echtgenoot gebroken had,
voelde ik me duidelijk weerbaar,
modern en levenslustig.
Alles wat ik onbewust verdrongen had
kreeg weer ruimte.
Ik zette een lijn
die mijn wereld van de zijne scheidde
en waar hij niet over kon komen.

Ik was een schoolmeisje dat harten in banken kraste.
En bekommerde me om zijn geringste wensen
en elk detail.

Onze ideeën en smaken op bijna elk gebied
kwamen overeen.
Een bepaalde reclamespot vonden we allebei belachelijk.
Een film was bijzonder goed of bar slecht.

Maar...
na een verhuizing,
ik gebruikte de bidmat als versiering,
werd hij zo kwaad
en snauwde lelijke woorden.
Ik vroeg hem te kalmeren
en we bewaarden enigszins geladen
het stilzwijgen.

Van toen af aan werd aan onze code toegevoegd,
zo een onderwerp niet aan te roeren.
Een liefde met zoveel zorg opgebouwd,
moest blijven bestaan.

Maar helaas!
Het bleek het begin van het einde,
tot de dag van vandaag.

En ze leefden nog lang en gelukkig.
Ja, zij wel.
Het is moeilijker met jezelf te worstelen
dan met de wereld.
En er kwamen nog enkelen
die aan het predikaat
dictator voldeden.

Liefde, ouder worden en dan de dood.
Vlak voor zonsopgang wordt het even donker,
en ik word lastig gevallen door mijzelf.

Lelystad, 10 oktober 1992

Het licht staat op rood van sensatie

De doden spreken: als je een belofte verbreekt verlies je je tong

Begin

De groep gaat zich verzamelen;
het heelal in zicht.
Waar dromers blijven in de koepel
en de activisten door de poorten gaan.
Door de straten... verder, verder.
Daar komt iets overwaaien,
bukken.
Er is tegenspel.
Dan naar de toren.
Er kan gerust worden.

De gedachte als een diepe ademhaling.
In de loop van de dag gedaald.
En ouder nu, maar eendere, opnieuw te komen
door het zwarte water naar het licht.
Om te beseffen dat de vroegste dromen,
na jaren niet gestorven zijn.

Een vrouwelijke, wij noemen haar Johanna.
En zijn zo blij met haar, zo blij.
Weldra komt het licht, de kleuren en de draden.
Het nestelt zich in hoofd en hart.
Voorhoofd en de nek zijn open.
De suiker als raketten in de baan gebracht.

De storm is over, uitgeraasd.
Op een mooie zomerdag en
de stilte in de stad.
De droom gaat verder door adem,
leeftocht.
De reis begint met plastic handschoenen.

Het gevoel in cellen opgeslagen,
het geheugen in de dé en aa.
Vechten om een plaatsje speelt zich in stilte van het hoogste af

De reis

Het lijf is vrij
en speelt zijn goddelijk spel.
Het vlees wordt als muziek,
de lever als een spreekbuis.
En de stroom die het lijf tot bedding koos,
dat is geen bloed,
maar is de zang,
van eeuwen en van eeuwen lang.

En zij die zich vermengden tot één gloed,
van verlangen, lichten, geest en bloed.
Ook de verdwaalden in de tijd,
begerigen naar eeuwigheid.
Zij zijn ook rondgeleid,
en bleven tot hun droom bereid.

Wie eenmaal dit aanvaardde,
vindt bij het eigen hart genade.
Wie zozeer heeft bemind,
zoekt door tot hij zijn oerglans vindt.
En als het vlees verdwijnt in de grond,
weg zijn dan de namen.

Maar wat zo wild en teder was,
voegt ons voor altijd samen.
En de ware zin van het leven
blijft de reis.

Levende varia

Van alle dingen die ik heb genoten,
was niets zo goed als het zingen van het woord.
Een lied van liefde en van rozen
en van het nieuwe Enter.

De zon schijnt voor de goeden en de bozen
En zelfs de armste heeft tot troost zijn droom.
Met lege woorden wordt de ziel vermoord,
en hèt is in de wateren beneden.

Hardnekkig is de mens geschapen.
Onsterfelijkheid gaf hem tot wapen,
de geest, die nooit verdwijnt.
Die zich in bedwang gehouden steeds weer zal gaan werken.

Het landschap staat in mij geschreven.
Het gras, het water, ieder ding.
En moeder heeft dit leven zwaar gedragen.
Nu haar lichaam is vergaan is zij in mij weer opgestaan.

Vaak heb ik in de droom bemind.
Maar nu ontwaakt uit deze schijn,
ontbloeit een nieuwe werkelijkheid,
van woorden, licht en kleuren.

Wij hebben het lichaam verzorgd en weer hersteld.
Het was zo warm en zo tevreden.
En adem schiep de eerste mens.
Om te bezielen naar zijn wens: de woorden en de kleuren.

Twee werelden zijn in ons één geworden.
De hemel heeft zich opgelost in de aarde.
En alle zielen zijn gelijk van waarde.
Wij zijn niet meer vijandig en gescheiden.

Een demon die ons tot verraad verlost.
Het zwakke hart verguisd heeft en verstokt.
Maar deze zekerheid die is gebleven,
dat liefde bang zijn voor de dood geneest.

De vogels zijn verrijkt met tovermacht,
en zingen van de liefde die heeft vrijgekocht.
En zij die hun oordeel gronden op de schijn,
die heb ik schaamteloos vermeld op rijm.

Het lichaam heeft geen tijd verspild,
maar heeft gehongerd en gedorst.
Om verschil te zien met de afhankelijkheid.
Oprecht geboet, gekozen tussen god en mensen.

Ik leef gelukkig en geduldig.
En wat ik nodig heb voor mijn bestaan,
een huis, een tuin en zoveel mogelijk zon.
Een klok die stil staat en een stomme haan

Reflectie

De hoge peppels zingen in de lentewind
het liedje van verlangen,
van lang vervlogen dromen en van liefde.

Een eenzaam mens ontwaakt.
De dromen die ik in dit leven was verloren, leven.
Ik sta doodstil dat zingen aan te horen,
als wie zijn vonnis hoort.

En toen ik opkeek was de avond donker,
en er was spijt op mijn gezicht.

Moe

De bomen zijn mijn vrienden,
en luisteren zo diepgeworteld,
naar dromen en de liefde.
Ik zie de kleurenpracht en zie de spijt,
en ook de dromen en de liefde.

Ik ben de draad verloren,
opnieuw weer uit mijn baan.
Door zand en over stenen;
de weg naar het paradijs is lang.
Het geluk is blind.

Weg zijn de zang en ook het licht.
Het hoofd is logisch en vol vragen.
Ik ben vergeten hoe het was.

Gelukkig

Het wandelen in groene weiden,
en ook de geurende bossen,
zijn als een balsem,
voor wat er met mijn lichaam is gebeurd

De verantwoordelijkheid is
bijna niet te dragen.
De erfenis van het verleden
was te groot

Zo klein, zo nietig en zo kwetsbaar.
Te midden van het groot geweld.
Was ik daar, een mens,
in zonde ontvangen en geboren.

Gemaakt om door te gaan.
Geliefd, verguist door mensen.
Afhankelijk
van wat er in het lichaam huist.

Maar van de schulden vrij,
kan ik nu zeggen:
het was voor ons.

Nu ken ik het geheim.
Van het leven en de gein,
en hoef ik nooit meer bang te zijn.

De klagende antiheld

De afhankelijkheid,
geeft een eindeloos zoek,
tussen zekerheid en waarheid,
voor de antiheld

Drank en drugs,
Milieuvervuiling,
en vooral de anderen zijn belangrijk.
En de antiheld vraagt,

is godsdienst nu een symbool,
of is het toch een leefwijze?
De katholiek of mohammedaan,
wie heeft gelijk vraagt de antiheld.

Het paradijs als zoethouder
voor de arme mensen.
Nu goed en dan wordt het later beter,
zegt de antiheld

Waarom dan zo onafhankelijk leven?
Het duurt toch maar zo even.
Waarom weggegooid dat wat er is,
beroept zich de antiheld

Er is geen eeuwigheid,
alleen maar nu.
En de dromen, zijn ook die verdwenen?
vraag ik de antiheld

Maar hij wordt niet bang
door oorlog en geweld.
Huilen is toegestaan,
door de antiheld

Hij kan het leven
op deze aarde wel hanteren.
Samen met de afhankelijkheid,
red hij het wel, de antiheld

En danig in de war.
Veroorzaakt door het wezen,
van drank en drugs en theorie.
Ziedaar, de antiheld.

Ook ik was eens afhankelijk.
Maar een lange arm die nam mij mee.
Nu kan ik zeggen wat ik beslist wel weet,
en dat het paradijs wel echt bestaat

in het lichaam van de geest

Aan de overkant van de afhankelijkheid,
na het zwarte gat, de stad en de rivieren,
is de eeuwigheid te zien.

Door de zon, de cirkels en de bomen
De liefde en de logica, de mens in heel zijn wezen

Maar de antiheld,
niet van zijn plaats te krijgen.
De zon prikt in zijn ogen,
hij blijft onder water.
En denkt,
ik ben een held

Ik maak een foto

Ik ben beschuldigd door het gericht.
Stilte in de stad.
Er wordt verdedigd en gepleit,
de feiten weggestreept.

Daarna kan ik gaan wandelen,
en formeren uit de slaap.
Ik ben niet langer meer apart,
de taal is mij een teken.

Ik ben een eeuwigheid te laat
op het grote, lichte feest.
De nachtegaal in het paradijs,
de mot is er ook bij.

De roos die bloeide in december,
heeft talen aan elkaar geregen.
Onze gezichten in spiegelbeeld,
hebben eender middelpunt.

Ik maak de wet, de wet maakt mij,
beweeg mij sprongsgewijs.
De zekerheden vastgelegd,
en het einde is de winst

Hoog in de bergen, uit het water,
wordt het gaan weer lichter.
Ik raak de tijd soms ver vooruit.
De woorden zijn gezegd.

De wonden zijn geheeld,
de ketenen die kan ik tekenen.
Nu weet ik weer hoeveel ik hoor,
in mijn verrezen staten.

Het enige wat in mijn leven geldt,
geen schuld meer in mijn geest.
Met dit als zekerheid,
ik ben door het oog van de naald gekropen.

Terwijl het leven door mijn lichaam adert,
en de glinstering die mijn bestaan bevestigt,
te zien is in de bomen,
draai ik opnieuw naar boven.

De gedachten waren aan de onderkant,
in vooroordelen en beperkingen gevat.
En kom ik aan de oever van de poldervaart,
dan voel ik weer de wezenlijkheden.

De taal heeft het eerste en het laatste woord,
daartussen valt een droom in scherven.
Planten zich menig generatie voort,
van wie ik eigenschappen over had te erven.

Ik ga met geen gebeurtenis akkoord,
die niet mijn jawoord kan verwerven.
Maar misschien is het enkel een verhaal,
van het geheugen en een stille droom.

Ik ben weer met mijn lichaam verenigt,
in een onverstoorbaar evenwicht.
Gevonden door de zekerheden
die eens het lichaam dansen deden.

Uit een verre slaap ontwaakt,
kom ik dan uit de toren.
Een hek rondom mijn paradijs,
voor aanvallen van buiten.

De dichter wikt en weegt,
dan komt de helderheid.
Ik kan bij god op tafel kijken,
en help de wind en wolken.

Daarom mijn schreden naar de stad gekeerd,
waar vrienden zijn en ook een hele lieve.
De mens is voor een tijd in plaats van god,
in zijn miljoenen... ik ben nooit alleen.

Nooit meer terug

Er was een beest van vrees,
in aderen en
ingewanden,
het donker hart in handen.

Maar in het vuur der ogen,
ontstond een ogenblik
mededogen,
haastig en diep ontroerd.

Nu is een licht ontstoken,
dat in mijn bloed
ontloken,
achter de sterren rijdt

Het heelal in evenwicht gevonden,
smeed ik de woorden
ongeschonden,
de mantel van de dood voorgoed eraf.

De geest op weg in de eeuwigheid,
verleden en de toekomst
vallen samen in dit uur.
Elk licht kent in de ogen zijn structuur.

Hoedt mij voor hoogmoed, die na waan
het hardst van allen aankomt.
Het gericht te niet doen en
dan samen waken

Eerst met mijzelf op weg,
dan met de anderen.
Zo kan ik zien de kleine en de grote wensen,
die aangevuld dan in vervulling gaan.

En zingen met een onbezwaard geweten,
het vrije lied en denkend aan het weten
dat er een zee van bloed was,
ten koste van die vrijheid.

Ik ben weer aangekomen in het vaderhuis.
Het landschap is vol vochtige geluiden.
De regen, nageregend uit de luchten en het kruis,
is als symbool verheven voor de vrede en de bruiden

In de bus, de tijd vergaat met dromen,
en buiten is het vlakke land.
Als ik dan weer bij jullie ben gekomen,
ben ik uit het oude land.

En daar zal ik dan zijn,
in genegenheid en zonneschijn.
Alleen... dan zal ik wel gaan slapen,
en niet nu jullie er nog zijn.

Deze liefde kent geen gaan en komen,
geen afstand en geen tijd.
Kan ik dan mijn hart geloven,
het nooit een ogenblik te doven

Hart, dat zich gewende aan elk gemis
van liefde, leed en tederheid.
Er zal iets eeuwigs overblijven
bij het gedenken. Zeker weten

Hoeveel ik van hen hield,
een snik van liefde en berouw.
Eén zekerheid: het ouderhuis bezielde,
het enige dat ik belijde in trouw.

Ik ben zo mooi in mijn volmaakte wezen.
Waar liefde, helderheid en trouw,
voeren de boventoon.
Zo groot en machtig,
en was het toch nog allemaal een droom.

Terwijl het stadje droomt in haar bestaan.
De wereld is een wonder
en ik een vrije meid.

Wolken

Zittend in de vensterbank,
kijken naar het spel,
dat door de wind wordt opgevoerd,
deze keer voor mij,
tesamen met de wolken.

Geen afstand lijkt er te bestaan,
tussen de hemel en de aarde.
Dan denk ik dat ik springen kan
zo naar de overkant,
door het gat dat wordt geblazen.

Tussen alle wezens,
aanwezig in het landschap daar,
van die complete wereld.
Ik wil ook zijn in wat mijn oog,
daar ziet door de wind en wolken

Getoverd en heel mooi gemaakt,
het land van wind en wolken.

De seks, de mode, het dwingende,
zeggen dat je Jezus bent,
dogma's, maharishi, oorlog,
geen akkoorden, wel akkoorden,
bijbels en de pausenreizen,
vragen om een nieuwe wereld.
Help jij mij?
Dan help ik jou?

Alleen

Ik opende en sloot de deuren.
Een oud verhaal komt in herinnering.
Ik ben zo oud als de wind,
in een wereld met de goden.
Jong en zonder doel,
en welzijn als de bondgenoot.

Eens brak in het wezen een brand uit,
die de wereld in vlammen zette.
De hemel sloot zich,
maar door het donker
vond ik de weg die verloren was,
op de grens van droom en duisternis

De reis naar het verleden rakelt banden op,
grootouders en familie maken mij
zoals ik dacht te zijn.

Ik, hoog op een berg.
Soms staat het beest op en het huilt.
Maar er is geen eenzaamheid.

Bij de tijd

De speurtocht naar het verleden is voltooid.
Herinneringen, geuren en ook feiten,
en wat zich toen zo heeft geopenbaard,
laat zich met een pen beschrijven.

Het gevoel van onmacht komt weer bovendrijven,
de schreeuwers, duwend, gaten schoppend,
geven de dood veel moeite,
om het al gerepareerd te krijgen.

Daar waar de vrederechter wacht,
en zegt jou ken ik, hoor.
Soms wil ik naar het middelpunt der aarde;
naar de geesten en het paradijs.

Geen evenwicht, wel diepe rust,
ver weg van de levenden,
draait men zich nog eens om in het graf.
En is uitgeweend met mij.

Nacht

Het leven is even uitgedoofd,
door hen die de dag door
sloofden in het licht,
gebogen naar hun taak.
Zij storten in de slaap
van de vergetelheid

De avond was hen zo genegen,
en voerde hen op schemerwegen.
En leerde hen die kussen,
die de armsten hebben als hun deel.

Eén overgave, één volkomen blussen.
De nacht kan men het leven,
sterker voelen dan vandaag.

De stronker

De zeeën, de godinnen en de huizen,
waarin hij liefde en bescherming zocht,
zijn echt.

En als de roes dan eventjes verdwijnt,
van wijn en whisky en van rum.

Als van de stem
slechts stofgruis over is.

Reist hij misschien wel drie dagen,
door spinrag en door morgendauw.

De stronker die zit weer te dromen,
afwezig achter de huid,
wordt hij een sater met een ruige baard;
paart met de nimfen en is hun verrader
en dwaalt steeds verder weg
van huis en haard

Soms roept zijn kind,
het kwam nieuwsgierig dichterbij:
Moeder, daar gaat de duivel met zijn zwaard.
Maar moeder antwoord, bleek:
stil, dat is vader.

De dronkenschap is wel de vrucht,
van lang en moeilijk denken.
Hij is de hoogste spotten
met het ander wezen,
dat het geestelijke verbindt.

In gevangenschap ter dood veroordeeld,
al weet hij niet wanneer.
En snikkende
zijn toen de ladder en het koord,
van boven opgehaald,
als in een droom vergaan.

Vraagt iemand waarom hij stomdronken is,
dan zegt hij: 'om het te vergeten'.
Maar het keert terug,
dringt tussen de stenen
en tussen de schedel en het dak.
Het woekert voort totdat hij sterft.

En dat nog eenmaal over dit bederf,
de liefde open bloeide.
Trekt u dit niet aan,
want morgen zal de maan uw pad verlichten,
tijdens de zwerftocht tussen de schedels en het erf.

En schedels zijn de beste wijnbokalen,
de stenen geuriger dan brood.
Tussen de stenen en de schedels dwalen,
de paarse ogen van een vroege dood.

Dromen

Het huis is groot,
er is een feest.
Muziek te hard,
en velen zijn gekomen

Buurvrouwen, musici en ook
een hele lieve vogel.
Het is een eend, die lokte mij
naar heel aanhankelijk wezen

Mannen met foto's, nieuwsgierigen,
gaan slapen in het huis.
Gecontroleerd de buitendeur,
die is op slot.

Men slaapt, de roes is over.
De buurman sloft niet meer
en een zwangere vrouw baart het nieuwe kind.
Morgen is het weer feest

De achterste naar voren

In verzen breng ik moeiteloos tot stand,
wat in de mensen komt en is en gaat,
als door een geest bewogen;
een fluisterstem die praat.

Wanneer ik in de morgenstond
terugdenk aan een oude liefde die gewond,
het voorhoofd in een frons gevouwen,
zijn nieuwe wereld tracht buiten te houden.

En aan het uitzichtloos en grauw bestaan,
wordt dan geen einde meer gemaakt.
De wet van zijn natuur weegt niet zo zwaar,
en gaat verloren tussen moeten, manie, bravoure en waan.

Zien hoe het wel moet worden en moet zijn,
wordt een gezoek en eindeloos gepeins.
Ver weg gezakt in het moeras van pijn,
kan de stilte overwinnaar zijn.

Aan een verloren vriend

Je zult me in het vreemde land
maar weinig meer gedenken.
Ook mij ontging door de jaren heen je beeld.
Nu komt dit uit de schemer naar je wenken.
Zo werkelijk en helder als het verdriet dat heelt.

Toen ik nog in je ogen keek,
je stem mocht horen
in het stadje dat je lelijk vond.
maar waar het leven goed was als te voren
zochten we liefde en het schoon terstond.

Mij liet het leven stil en peinzend achter.
Voor eeuwig in gedroomde vlucht gestuit.
En ik kijk, hoog op de berg als wachter
over de dalen van het verleden uit.

Maar ik wist dit,
slechts weinigen is gegeven.
Het leven naar zijn schoonste wil te leven.
Door iedere schijn verleid.
Raken velen nooit tot die zaligheid.

Jij bent mij niet verloren, al zijn
lange uren sinds het scheidingsuur vergaan.
En als wij dan elkaar weer gaan ontmoeten.
Zullen wij weer naast elkaar in liefde staan.

Voor een vriend

De jaren gingen heen, en van je tochten.
Ben jij gekeerd naar de gewende kring.
En vond de winst bij hen die daden zochten.
Na een korte daad een lange herinnering

De jaren gingen heen, hoe zonder vlagen,
hoe zonder heil, dat ik in stormen won.
Mijn ogen staren naar mijn handen.
Mijn hart is luid, een oude droom begint.

Ver van dit kwijnen, zonder vreugd of lijden.
Aan de oorsprong van het leven, vrij van boei en toom.
Maar jij, mijn vriend, wat brachten je de jaren?
Heb jij op de hoogte van je droom geleefd?

Achter de schermen

De stonedheid zit erg diep geborgen.
Ver achter logica en droom.
De sluier niet meer op te heffen.
De drug als medicijn, een mist in de ogen.

Het lichaam brand, het hoofd te star.
Geen ruimte voor de ander.
Niet mee te leven, denk ik dan.
En ga mijn eigen gang.

Ver van geweld en overmacht.
Zoek ik mijn paradijs.
De basis onder de voet gelopen.
Door nicotine, alcohol en teer.

De lever wisselt geen gevoel meer uit.
Wat over blijft dat is een dikke traan.
Verteerd door vuur en niet in staat te leven.
Zie ik hen schuifelen en hangen aan een draad.

Dan begint mijn gebed:

O, Heer, laat ook hun draden eens compleet zijn.
Laat alstublieft die afbraak stoppen.
Geef inzicht in verwardigheden.
En laat de onafhankelijkheid de overwinnaar zijn.

Durf Salomo of Jezus eens te wezen.
Zij wijzen u de weg naar het paradijs.
Zelfs dieren zijn bereid om u te helpen.
Op de reis in het rond op weg naar eeuwigheid.

De mens is het zelf
die beslist over leven en dood.
En god kijkt toe,
en wil niet suf en afhankelijk zijn.

Als de liefde eens

Als de liefde eens het land mag gaan regeren.
In plaats van hebzucht, haat en nijd.
Dan waren er geen scholen voor mij nodig.
De regenboog als teken van verstand.

Als de liefde eens het land mag gaan regeren.
Dan leeft de mens zoals hij waarlijk is.
Niet met de bommen en de straat vol troep.
Het lichaam met respect behandelt.

Als de liefde eens mag zegevieren.
Dan was de mens zijn eigen psychiater,
en treed dan zelf als rechter op.
Op weg naar boven hoog in het licht.

Als de liefde eens mag zegevieren.
Dan is de mens weer op zijn plaats gezet.
En veel meer wijzer, niet meer bang
voor onbekende wezens.

Als de liefde een mag zegevieren.
Gaat de mens vooruit en nooit meer achteruit.
Zijn vleugels heeft ontwikkeld voor gebruik,
en ook het licht voelt in zijn buik.

Als de liefde eens mag zegevieren.
Dan kan ook ik compleet gelukkig zijn.
En niet afhankelijk van beïnvloedbaar gedrag,
de eenheid vormen die zo fel begeerd.

Als de liefde eens mag zegevieren.
Dan kan het sein naar plant en dieren.
Het licht is aan, de oorlog over,
stop de aanval
en bied excuses aan.

Als de liefde eens mag zegevieren.
Dan komt de grote meester van 't heelal
ons weer begroeten op zijn paard.
Is er helderheid en blijdschap in het dal.

Als de liefde eens mag zegevieren.
Is de eenheid weer hersteld.
De adelaar kan in de droom verdwijnen.
Plaats maken voor een nieuwe held.

Als de liefde eens mag zegevieren.
Kan iedereen zien in een roze droom.
De bliksems en de regen paars gekleurd.

Gevoel en kleur in eenheid samen.

Als de liefde eens mag zegevieren.
De bloem als kunst en kunst als ideaal.
Het woord te veel
en de gedachten samen.
Gebundeld in een stille, heldere nacht.

Maar de liefde wil niet zegevieren.
De tijd zal het leren zegt de blinde vink.
En als de aarde over hem wordt uitgestort.
Dan hoopt hij alsnog te genezen.

Maar de liefde wil niet zegevieren.
De weegschaal wordt verkeerd gebruikt
door wie teveel neemt en nooit geeft.
Van delen nooit gehoord.

Maar de liefde wil niet zegevieren.
De lijnen weg,
de brug in huis gehaald,
is men weer aangekomen in zijn kerker.
Te vaak geïmponeerd door mooie woorden en door luister

Maar de liefde wil niet zegevieren.
Heeft men dan daar de polonaise voor geleerd.
Om zijn mond te sluiten en vooral de oren.
Niets zeggen krijgen zéker stank voor dank.

Maar de liefde wil niet zegevieren.
Het geld en hebberigheid en spijt
lijken te winnen en niemand weet,
van de kans voor de laatste dans.

Maar de liefde wil niet zegevieren.
En eenheid eens aan mens gegeven,
wordt platgetreden, weggewalst.
Zo blijft men lijden en opnieuw verbranden.
Al tijdens het leven in een grote sleur.

Maar de liefde wil niet zegevieren.
Het water geeft geen helderheden meer.
En het leven van de liefde en het licht.
Wordt smalend weggegooid,
niet meer naar omgekeken.

Maar de liefde wil niet zegevieren.
En tussen de paarden en het riet,
ver weggestopt,
maak ik een einde aan 't gemopper.
En leef mijn leven met de liefde, mijn kinderen en het licht

Alleen en eenzaam

Het is moeilijk leven
als een eenzame kiezelsteen.
En vonken slaan
volgens wet en regelmaat.

Vaak leef ik buiten de tijd
en zet de wachtters voor mijn ziel.
Ben vastgebonden aan het wiel

En mijn bestaan dat is mij vreemd.
God zijn en het niet weten.
Dier zijn en zichzelf vergeten.

Ik merk het in mijn borst.
Een druk, soms zijn het steken.
En in mijn keel daar wordt het dorst.

Maar stijgt het hoger naar mijn hoofd.
En wordt dan niet meer weten.
Veel tranen zijn mijn lot.

Het zicht is grijs.
Zo zonder spiegeling, de wanen.
Als door een mist van tranen.

Is wat ik leef nog wel mijn eigen leven.
Het lichaam in het graf, de ziel in de hemel.
Wat tussen god en mens verbinding maakt?

Ik word zo leeftijdsloos, zo zonder banden.
En voel me zo ontzettend moe.
En denk, dit is geen leven.

Ik maak me echter niet ongerust.
Het gaat voorbij.
Het is niet zo uniek.
Ik was één van velen.

Heimwee

De liefste die ik vond na zo lang zwerven.
Mijn peinzen ziet je droevig aan.
Nog vele liefdes moeten in mij sterven.
Voordat mijn liefde naar je heen kan gaan.

Wat ging ik soms verlangend en verlaten.
De duffe weg in de avondstad.
Te vaak onzeker en alleen gevrijd.
Ben ik nog niet tot samengaan bereid.

Van al de mensen in de straten.
Was er niet één die mij iets teders had.
Één vreugd was bij dit dwaze dwalen.
Altijd de mijne, door de droefheid heen.

Ik hoefde mijn verlangen niet in te palen.
Maar het zenden door de dromen heen.
En deze vrijheid kan ik nog niet missen.
Maar er is een drang in mij te vissen.

Nog vele liefdes moeten in mij sterven.
Die nu als vlammen om mij slaan.
Ik zal nog vele dagen moeten missen.
Eer wij de vrijheid binnen gaan.

Verleden

De geur van kaneel en lelietjes,
maken deuren voor mij open.
Terug te keren naar mijn jeugd

De draden bij te knopen.
Om los te maken en compleet,
wat over was belast.

Ik zie ik zie wat jij niet ziet.
Een hele grote kluwen.
Van mensen allemaal op een hoop.

Nu netjes op een rij gezet.
Klaar voor de reis, vertrekken maar.
Nu is mijn werk gedaan.

Afgebroken

Ik heb u lief, mijn land
Met regen, wind en wolken.
Soms lief, soms leed, soms leedvermaak

Maar dan
komen de heren en de dames.
Die zwaaien met de scepter,
en breken af
wat ik zo zorgvuldig heb bereid

Eigenwijs

Ik wil en wil en luister niet.
Laat mij niet over mij ontfermen.
En laat de dag de dag niet zijn.
De nacht niet aan de maan.

Maar wandel in de duisternis.
En huil en roep soms even.
Mijn ogen zijn gesloten.
De oren staan op scherp.

Wachtend op de verlossende woorden:
'Kom maar, ga maar verder.
Het wordt onwetenden niet aangerekend'.
Weg is de schuld, alles is vergeven.

Deuren openen, deuren sluiten.
Ik kan de ribben tellen.
En tussen in die ruimten is,
wat ik niet kan vertellen.

De meeste deuren sluiten als vanzelf.
Maar sommigen moeten dichtgegooid,
en nooit meer losgemaakt.
Daar schuilen angst en pijn,
door het noodlot meegenomen,
waar dromen zijn vergaan.

Dromen

Het ouder huis is afgebrand.
De buren houden wacht.
De vader is er weggegaan.
En als ik kom om in te gaan,
dan word ik niet verwacht.

Ik pas niet meer in het patroon,
van vlijt en netjes zijn, pas op.
Men doet alsof ik nooit daar was.
En nooit van mij gehoord.
Ik weet niet wat ze doen.

Ze bazen en ze smalen.
Dat is wat over was.
Het grafrecht blijft maar in bewaring.
Hopen op een nieuwe toekomst.
Klokgelui.
Men loopt nieuwsgierig uit.
En vraagt zich af wie is er dood.

Ontsnapt op het feest,
alleen gegaan.
Van knellende banden vrij.
Hulp is nabij,
en meerderen
worden van binnen vrij.
Het huis vol water, open deuren,
een bank alleen voor mij.

Gereedschap dobbert in het water.
Niet meer gebruikt en
voor mijn oog verschijnt een schitterend vis.
Hij kijkt mij aan en lijkt te zeggen:
blijf maar van binnen vrij.

Tevredenheid

De reis naar het geluk gaat niet altijd over rozen.
De erfenis die was wel heel erg groot.
De klippen bijna niet te overbruggen.
Was ik ver weggedwaald, mijn allerliefste.

Maar binnen onze dromen aangekomen.
Kijk ik tevreden naar het resultaat.
En blij te weten dat je niet meer gaat.
We blijven bij elkaar tot in de eeuwigheid.

Gevoel alleen is niet voldoende.
Het samenzijn vraagt ook een zwijgen.
Zo kan de band niet meer verbreken.
Hoewel de lijn zeer breekbaar is, helaas.

Zo samen zijn verhoogt het hoogste welzijn.
Mijn lief, en het weten van je naam.
Door goddelijkheid mij ingegeven.
Dat leidt mij naar de troon.

En zo omringt door wederwaardigheden.
Wil ik dan zijn om niet meer te verdwijnen.
Tot de tijd er is om eeuwig te verschijnen.
Dan ben ik eindeloos in de droom, gewoon.

En kan fungeren naar wat zich heeft gevormd.
Door hoop en liefde en door trouw.
De leraar zal opnieuw verschijnen.
Nooit zwijgen om des levenswil.

Het pad, de stenen en de rouw,
blijven van ver, het licht verschijnt.
Ik wil met jouw in stilte kunnen leven.
Op de troon als vorst en als vorstin.

Dan kunnen wij gezamenlijk,
de lucht en het heelal,
doorklieven zo je wilt.
En gaan in rood, groen, geel en paars.

Wij zullen samen zijn in het licht.
Door goddelijkheid gegeven.
De stem van de donder reeds van ver.
Zie, ook een regenboog.

Maak nu niet onze droom kapot,
door drank en door sigaretten.
Onzekerheden, hebben, moeten,
vliegen dan naar de strot.

Ik bid in stilte en oprecht.
Laat deze droom nooit overgaan.
En laat mij sterk zijn in het gevecht,
om nooit meer te vergeten.

Jij hebt geen schuld.
En ik ook niet.
Het is toch zo gegaan.

Maar nu ik helder-wetend ben.
Is het met schuld gedaan.
Nu komen de verantwoordelijkheid,
en weten om de hoek.

God duldt geen zwijgers om zich heen.

Moeder

Jij wist en leed
voor wat ik deed,
en maakte voor de straf,
voor mij een ketting en
voor jou een graf.

Maar nu ik los ben van die ketting,
haal ik jou voor de straf
weer uit dat graf.

Zodat wij beiden vrij van schuld,
verder de reis beleven.
Jij in jouw groep en ik
hier nog op aarde.

Moeder,
je bent gestorven,
onherroepelijk
en voor de tweede keer.

Ik liet je in mijn droom weer opstaan.
Je leven was voor mij tekort
en nog niet afgemaakt.
Opstaan en nog tien jaar verder gaan.
Om af te maken wat was blijven liggen.

Opgegraven,
leven in een droom.
En opnieuw begraven,
nu voorgoed.

Op een mooie zomerdag

Geen wroeging en geen schaamte is in mijn hart.
Wie strijd om eigen bestaan moet vallen, opstaan en weer doorgaan.
De dromen hebben het licht gegeven.
Ik heb geboet.

Volkomen afgesneden van de wereld,
hervond ik mijn oorsprong.
Het resultaat van vrije en ongebonden liefde,
achter een muur van mist.

Het hart weet dat het van de dood geneest,
in de opstand der herinneringen.
En het verleden kent de tijd niet meer.
Ze hebben ons geheim niet aan gerand.

Wij kunnen, als ons aanvuurt wat ons schiep,
elkaar met de huiden toch bereiken,
terwijl de harten gaan nog naar hun eigen paradijs.
De wijdsten wereld is in mijn schoot.

Waarom had jij opeens niet meer geduld.
Wat geeft het wie in 't licht staat of terzijde.
Eens raken wij allemaal in dezelfde staat.
In de omloop van de aarde meegevoerd.

Ik dwaal niet meer, maar richt mijn pas,
op wat gaat komen, en wat was,
zal ook weer komen in de pas,
van vrijheid, vrede en liefde.

De wereld is weer woest en leeg.
En ik mag weer herscheppen.
Als reiziger naar alle continenten.
Wat krom is recht te zetten.

Het wordt langzaam donker in de tuin.
En opziend van het dichtbeschreven vel,
denk ik, één met mijn wezen,
hoe dieper ik ademhaal, hoe hoger macht.

Wie in dit vlees niet meer begeert,
zal kennen lied en dans.
Ik wil niet meer struikelen, in verdwazing rond.
God heeft ons spelende beschreven.

Nooit zong de nachtegaal zo lang.
Maar ik, te jong, te dwalend,
verkoos mijn eigen droom.

Vrij blijven

Niet ieder wordt op dezelfde wijze groot.
De een heeft geluk om zonder de afhankelijkheid
zich te voltooien,
om in het hoogst compleet te zijn.
De ander onderdrukt,
gedeukt en niet verzadigd,
probeert al biddend de hoogste weg te vinden.

O, ijdelheid der ijdelheden.

Voor jouw mens is deze raad.
Zoek de zon
en maak je niet
opnieuw schuldig aan het feit
van onderdrukking,
ongeduldig.

Door de ander niet te willen leren,
en zo niet willen accepteren
dat niet iedereen
zijn lichten heeft ontstoken.
De weg naar de vrijheid wordt opnieuw
weer stopgezet en geblokkeerd.

O, ijdelheid der ijdelheden.

Dan komen de winden om voortaan.
Je te blazen uit je baan.
En wachten moet je tot de tijd
dat de zon je wakker kust.
Dan varen we misschien samen even,
op een wolk door de eeuwigheid.

Logeren in een droom

Wij waren in een droom eens gelogeed.
Maar in de ban van het eigentijds verlangen
was ik haar kwijt en kon opnieuw beginnen

Wij waren in een droom eens gelogeed.
In het labyrint der ongekende mogelijkheden.
Er was een droom daarbinnen en daarbuiten.

Wij waren in een droom eens gelogeed.
Maar te klein bevonden en opnieuw gestuurd,
naar het begin en de kern waar alles om draait.

Wij waren in een droom eens gelogeed.
Maar onze wereld heeft zich zo verdeeld.
Hoe komt dat in vredesnaam weer bij elkaar.

Wij waren in een droom eens gelogeed.
De dromers en de wetters en de blijvers,
leven tijdens het leven al die droom.

Wij waren in een droom eens gelogeed.
De dieren en de mensen kwamen samen
om recht te spreken en ook over wanen.

Wij waren in een droom eens gelogeed.
De telefoon gaat en wordt opgenomen.
Te veel beïnvloedbaar is het commentaar.

Wij waren in een droom eens gelogeed.
Na licht de tuin, na de rivier de zalen.
De vogel komt en maakt u bijna vrij.

Wij waren in een droom eens gelogeed.
De mens moet weten dat zijn hele vrijheid,
ligt in het loslaten van wat hij heeft geleerd.

Wij waren in een droom eens gelogeed.
Ook moet hij weten dat de waan niet gek is,
maar een gevolg van het leven in een cirkel.

Wij waren in een droom eens gelogeed.
Dit alles wetende en het ergste nog van alles,
zijn de fouten, honderdmaal opnieuw gemaakt.

Wij waren in een droom eens gelogeed.
Het kennen van elkanders mogelijk en onmogelijkheden.
Dat geeft nieuw zicht en respect voor elkaar.

Wij waren in een droom eens gelogeed.

Ik verzeker je dat wat eens was ook terug zal komen.
En de onwetenden ver achter je gelaten.

Wij waren in een droom een gelogeed.
Aan het denken in deze cirkel komt een einde.
Aan het einde van de dag dan komt de slaap.

Wij waren in een droom eens gelogeed.
'Het is bedtijd', zegt de oude tovenaer.
'Morgen vroeg weer op en ga maar lekker dromen'.

Verval

De donkere kant van mensen,
is het doden, voeren van oorlog,
en de vrouwen die zijn verbrand.
Het leven van soorten wordt uitgeroeid.
We vernietigen de aarde en de aarden.
Hullen ons in lange gewaden.
En de heer spreekt ons rechtstreeks aan.
'Wees goed en zorg voor de kinderen voortaan.
Want anders zal hij straffen, mijn kind'.
Maar we zijn horende doof en ziende blind.
De duistere kant van de mens is geheid,
het wezen dat heet stompzinnigheid.

Waarom

Waarom leert men op school een kind,
Latijn en Grieks en niet de talen
van dolfinen en van nachtegalen,
van het water, de wolken en de wind.

Na de reis door hel en paradijs,
opnieuw gekomen in het vaderhuis.
Niemand ontloopt de logica van het lot.
Het doel van alle leven is toch léven.

Het onweer is geen hemels dreigement.
Maar het verkondigt het leven in de schuld.
Op deze hoogte wordt het stil.
Want ieder onderscheid komt te vervallen.

Het kind onrein al in de moederschoot.
Gaat reizenlang gebukt als afhankelijk wezen.
En het geweten dat de vrijheid eist,
kent wind en wolken en begint opnieuw.

De reis, de rust, het vliegen.
Om eeuwig te behouden wat het heugt.
De drift, de hoop, de tederheid.
Wat is was immer, geen atoom verdwijnt.

Geboorte is geen begin, de dood geen eind.
En vele liefdes gaan verloren
in het leven waar de wezens overzweven
naar verwanten, op bezoek in het hemels firmament.

En waarin ziel en bloed elkaar vinden in hoge geboorten,
is snelheid en rust.
Het hooggeheven lijf, door licht omgord,
als een vorst gaat door het ruim der eeuwigheid.

En steeds in het doorgaan de krachten neemt,
van helderheid die groeit
door het hoge gebouw van de nacht.
Het lied als teken van de vervulling.

En bij het wakker worden,
door het licht gewekt.
Dan staat daar reeds de dag in volle kracht te zingen,
met de vogels in een koor.

Onzekerheid

Zal ik aan het einde weer
even ver zijn als aan het begin?
Maar er is toch geen begin en geen einde?
De wereld heeft het fascisme overwonnen,
dacht ik.

Maar door machteloos toekijken,
is hij fascistischer dan ooit.

Enkelingen,
in een wereld van barbaren,
de judas en de pestkop.
Ook ik behoor soms
tot die soort.

Waar is het begin?
En waar is het einde?

Regen

Het regent, het regent recht omlaag.
De hele dag, de zon is weg.
Het jaar lijkt ziek, het sukkelt
en zal sterven moeten.

In de zomer, herfst en winter.
Zie ik alle dagen regen.
De mensen huiswaarts jagend.
Maar...
eens in de tien jaar zomer.

Het machtig licht der zonnestralen,
en mooie avondluchten.
Dan is er blijdschap in het hart,
de mens is vrij.

Weldadig zonneweer.
Hoe lang heeft ons verlangen
gewacht op troost.
Al het doorgestane kwaad,
is weg uit lijf en leden.

Het leven van de mens,
is als het leven van de zon,
die op en af en ommegaat.
En wandelt alle dagen
de weg die haar geweest is.

En uit dezelfde bron
putten wij de kracht
het leven te kunnen dragen.

Heerzuchtig brein.
Lang doof
voor het alarm van het hart.
Ziel zet zich schrap
O angst, o rekenschap.

De zon en de zee,
houden het geheim
van de aarde en haar volken
in hun licht gevangen.
Zodat elk van ons doorgrond,
hoe kort de mens bestond.

Volmarstein

Zonnig en vredig,
lag het dorp daar laag.

Het was nog vroeg,
de wegen waren leeg.
Elk huis was nog gesloten
en verzwegg
wat er zich voorbereidde nog zo traag.

Ik keek er naar vanuit het hoge raam
een dag in Volmarstein kent grote faam.

Eenzaam

Ik ben geen lichaam meer,
mijn ogen zijn een vergezicht
en bot wordt boom.
Het hoofd is vol gedachten,
de stilte is de toren.

De alcohol verhit de keel,
laat nu de vlammen zien.
Maar de natuur is goddelijk rechtvaardig.
Zij schenkt de vrijheid
en soms ook de dromen van de waarheid.

Mijn eenzaamheid kan niet volmaakter zijn.

De stad

De stad
en de hoogmoedigheid,
die de hemel verborgen houdt.
Daar zuchtte ik jarenlang.

De stad,
architecturale keten van besmettelijke ziekten,
met seks als middelpunt.
De genitaliën gekalmeerd met buitenwijken.

De stad,
waar je je vervelen kunt,
en slenteren urenlang.
Een stuk pizza voor de lege maag.

De stad,
ze is in vorm gegeven.
Drank, seks en drugs als zoethouder,
het geweten van de stad.

De stad
en de hoogmoedigheid,
die de hemel verborgen houdt.
Daar hervond ik mijn liefde.

De stad,
in de hoge hemelzalen;
waar ook zonde en kwaad kan zijn.
Zoals het dreigen in een vreemde taal
en andere zeden allemaal.

De zon verlicht ons,
de zon bericht ons,
bindt de harten aan de hemel.
En de bevende zee die het ziet,
schud haar wit geschuimde kop.

Toen het gevoel van de individu sterker werd,
verloor de mens zijn natuurlijke band met de stille kennis.
De moderne mens, erfgenaam van die ontwikkeling,
merkt dat hij hopeloos verwijderd raakt van de bron.
Zijn wanhoop uitend
in geweldige, cynische dagen van zelfvernietiging.
Oorlog is de strijd tegen de stilte.
Zelfbeklag is de ware vijand
en de bron van menselijke ellende.

Niets is zo als men denkt dat het is

Niets is zo als men denkt dat het is.
De wereld, het nieuws en de boeken.
Zien er voor iedereen weer anders uit.
Ze willen je laten zien wat de schepper wenst.

Niets is zo als men denkt dat het is.
De logica, de droom en het gevoel.
Kunnen als een leidraad voor je fungeren,
naar het hoogste streven van de vrijheid.

Niets is zo als men denkt dat het is.
Veroordelen door veroordelen geven je een duw,
bijna niet meer uit te deuken.
Wenden het oog ver weg van het middenpad.

Niets is zo als men denkt dat het is.
Het slechte wat je in de ander ziet
is in jezelf, gespiegeld in de ander.
Je laten denken: ik ben goed en hij is slecht.

Niets is zo als men denkt dat het is.
Eens gingen mensen en dieren samen
hun werelden beleven.
Nu is er niets meer wat hen bind.

Niets is zo als men denkt dat het is.
Wie goed doet, goed ontmoet.
Al peinzende kom ik in andere staten,
die van de oorspong en de waarheid.

De opdracht aan de energie: doe niet meer mee
aan afbraak en herstel niet langer.
Ik geef het sein: kom terug.
Als tekenen van herstel zijn te herkennen.

De opdracht aan de mensen is heel simpel.
Doe weg dat alles wat de aarde schaadt
en houd datgene wat de mens nog baat.
Stel vast het leven door de dromen.

De mensen en de dieren sterven uit.
De bomen kaal, de zee oranje.
De gelden en de goederen onverdeeld.
Kinderen spelen het geweld en de afbraak van de stad.

Zo is het wezen vervlogen,
van reizen, kleuren en het leven,
ons door het licht gegeven.

Doe weg de hoogmoed
en houd rekening met de eeuwigheid.

Prakkezeren

Denkende aan al het bestaande
en het geheim waarom en hoe,
ben ik met de dingen bezig
en vorm ze naar mijn geest.

Houd het vuur vast
als het wil gaan branden.
Zodra het uitslaat kun je het niet vergoeden.
Snelle gedachten
aan wat tussen jou en mij
zou kunnen zijn.

Als ik een ander haat,
haat ik mijzelf.
Volg één lijn,
denk niet alles door elkaar.

De eenzame mensen,
zonder foto's of schilderijen.
Die getuigen.
Geen straat draagt hun naam.
Eeuwen van verdriet
Verbinden hen met het verleden.
Stilte is het masker.

Het spel van de zon kleurt mijn woorden
en de wind brengt ze bij jou.

Leven in een oud geheugen

Ik ben vaak blind voor tijd en eeuwigheid.
Onwetend van de kleuren, dauw en zon.
Een regenboog als teken van het geluk.
De klaprozen in de zomer
leren me het leven te beminnen.
Het wezen niet aan tijd gebonden,
doet ons verlangen naar elkaar.
Gebruik de taal in het teken van de vrijheid.
Zie en maak alle dingen nieuw.

De kennis van het land
is de oogst van de ziel,
na een zomer van geluk.
Luisteren naar het zingen van de zee.
De wetenschap der stad,
als spoken die de geest als schaduwen bevolken.
In elk wezen gist de hel als gif
en niets is veilig.

Nooit meer méér
en nooit meer vrezen.
Enkel leven in een oud geheugen.
Enter, waar ik geboren ben.
Opnieuw mag ik je schoonheid zien.
De klompen, de kastanjes en de kerk zijn nog aanwezig.
Je hartslag voel ik in mijn keel.
Zie wat de droom aan de aarde bindt.

Hongerleger

De aarde behoort degenen
die haar bewerken.
En het hongerleger hoopt
op voldoende welzijn.

Leef zoals je wil hebt om te leven.
Neem niet teveel, anderen hebben dan
geen kans om gebruik te maken
van wat de aarde aan kennis biedt.

Het hongerleger wil stoppen.
De geest van de aarde
vraagt geen gunsten,
maar waardigheid.

Tijdperk van onderdrukking

Donker en tranen.
Honger lijkt zoveel op ouderdom,
wanneer hij ons van binnen begint uit te kleden.

Mijn woord is het woord
uit een zwijgend land.
De stem van het bloed
dat langzaam is gezuiverd.

Haat en nijd
worden ontketend door de tirannie.
En de dieven in de schaduw van de wet
praten niet met de doden.
Maar de drugs die gaan
van hand tot hand;
en bij de arme mensen
smokkelwaar.

Eenzaam zijn,
temidden van de mensen.

Auto's, treinen, telefoons.
Alsof dat allemaal logisch is.
Sommige sporen verdwijnen,
andere blijven een tijd.
De smaak, de geur en het verdriet,
blijven zwijgend in het geheugen.

Er zijn tijden
dat niemand zich herinnert
dat er armen bestaan,
omdat ze zeggen
dat er niemand thuis is.

Leven in huis

Het huis gaat eerst leven
als je er binnenkomt.
Je kunt op bezoek gaan in de patio.
En een enkele keer
ren je vol schaamte
door een vreemde slaapkamer.
Dan ga je weg
zonder precies te weten
hoe het huis er van binnen uit ziet.

Mijn leven hangt aan één draad.
De spin zakt over mij heen.
Angst en radeloosheid vallen naar beneden.
De tijd is niet aanwezig.
De raderen starten jaren later
en de spin draait aan het wiel.

Mijn leven wordt teruggedrongen
naar de leefbaarheid op veertig vierkante meter.
De stad wurgt en hangt zich op.
En de hemel is donker
als de poorten sluiten.

Eenzaam in den hoge.
Kijkend naar de sterren.
Ze bewegen, ik zie ze wandelen.
Ze leven en kunnen handelen

Ook hun zijn geest
van het eeuwig wezen.
En de oneindigheid en al
die ik nooit vergeten zal.

De laatste stappen zijn gezet,
op de wereldtrappen.
Welk eer is mij te kunnen denken.
Zo breed, zo hoog, zo diep.

Wat blijdschap mij te kunnen minnen.
In wie ik leef, ik ben, beweeg.
Van waar mijn einde en beginnen,
vóór wat het was te voorschijn kwam.

De beslotenheid van mijn huis.
De voordeur als beschermer,
en de bel die mij waarschuwt
om over te gaan
naar de buitenwereld.

Herleving

Eenzaamheid.
Weg van de mensen.
De tijger transformeert,
hij durft niet zoveel.
In de kist is het stof van vader en van moeder.

De wolven tellen, en tellen en tellen.
Toch blijf je bij me,
en de mieren herstellen
waar we samen begonnen.

Zij hebben veel over ons geschreven.
Maar zij hebben mij nooit aan het woord gelaten.

Lelystad, 1 augustus 1988

Hoge grond, heilige grond

Verliefdheid, liefde en respect

Dwars door vervaagde tijden
door de wereld voor de mens.
Hoorden zij elkander in de stilte
en werden onafscheidelijk een paar.

De gravenkinderen van het veld,
in tinteling van blijde verwachting.
Het lichaam is de gouden gloed
van aarde, zon en sterren.

Er wordt flink aan de tijd geschud
op aarde de vulkaan.
Ontploffingen en dichte rook
geen vliegtuig kan omhoog.

Weet dat ik zielsveel van je hou,
van jou en jou alleen.
We komen samen op de berg
het veld niet ver, het dorp in hart en nieren.

De rust is weergekeerd,
de handen onbeweeglijk in de schoot,
het afscheid valt mij zwaar
er wachten andere tijden.

De euforie is haast niet te onderscheiden
van liefde, respect en geduld.
De vrouwen, het verleden en de liefde
brengt iedereen tot op de hoogste top.

En weet dat jij en jij alleen
de reis terug hebt aanvaard,
dwars door gedonder en geraas
tot in het verst gewelf.

De ouden leven en herleven
het leven van de liefde,
en wij mogen langs hun lijnen
ons leven verder leven.

Het verlangen komt en gaat en komt
en wordt alleen maar groter
de liefde en de aandacht is een eis
van alsmaar groter groeien.

Het leven in de liefde is een reis
een reis om te ontdekken
wat is en was en wederkomt
tot aan het eind van het leven.

Onvoltooid verleden tijd

Woorden zijn als bloemen op een graf,
tekenen van hoop.

Weloverwogen woorden geven rust,
ook zijn er soms geen woorden nodig.

Tijd van beminnen, tijd van haten,
soms geborgen zijn, dan weer verlaten.
Geweven in elkanders armen,
in dromen in de nacht ontsproten.

Zo heb ik hem gekend, die Gerard van de Wos,
wanneer ik mijmer van voorbije dingen
voel ik mij zo ontheemd.
Wat mij zo dierbaar en vertrouwd was mis ik.

Dikwijls ga ik in gedachten,
zo maar een heel eind terug.
Er zijn van die kleine dingen,
die ik mijn leven lang wil blijven herinneren.

Met de tranen op mijn gezicht
begint het herdenken.
Zijn boerderij met de schapen in de wei,
leven verder in mijn herinnering.

De stille eenvoud van het boerenland,
ging met het godsvertrouwen samen.
Ik hoorde bij hem, in waken en in dromen,
zijn geest bood mij de vrijheid, zijn lichaam bood mij onderdak.

Zelfs als ik niet meer geloofde in de droom,
vond ik bij hem geborgenheid.
Wij hebben samen geleefd en ik kijk achterom,
in grote dankbaarheid.

Het heeft ons nooit aan iets ontbroken,
vanuit zijn overvloed aan liefde
kwam hij in mijn leven
mij rijkelijk tegemoet.

Laat mij hopen op het wonder,
die mij doen voortgaan in onze droom,
en geloven dat in het donker,
jij het bent die van mij hield.

Ik ben geboren voor de toekomst,
geroepen tot een nieuw bestaan.
Al mijn verdriet en al mijn droefheid,
zullen eens in blijdschap overgaan.

Afscheid van Gerard

De grote keuken, vriendelijk ingericht,
geeft onbewust een sfeer van stil vertrouwen.
Daar woonde Gerard, waar je op kon bouwen,
plicht en gastvrijheid gingen hand in hand.

Al wat ons dierbaar is kunnen wij zo moeilijk missen,
het is het meeste waardevol in het leven.
En de ingehouden tranen,
bracht ons nog dichter bij elkaar.

De beek die tijdloos door het landschap stroomt,
ziet in zijn glinsterend water telkens andere vormen.
En met de tijd veranderen ook de normen,
Gerard glimlachte droevig en droomde van vroeger.

In de echo van zijn accordeonmuziek,
bruist het ritme van de walsen.
Hij was nog zoveel van plan,
hij had nog zoveel te doen.

Gevangene

De basisveiligheid was niet in orde
Vertrouwen was er niet, en geen geloof
Zijn correcties gaven mij een kinderlijk gevoel
De welles-nietes situatie wil ik niet.

De steeds herhalende patronen;
daarin gekwetst, tot slot de weerstand.
De weg naar een liefdevolle relatie was lang;
ik wilde hem niet altijd gaan.

Complimenten zijn de smeerolie van de relatie.
Ze kwamen echter spaarzaam.
Zijn boek was duister om te lezen.
De buitenkant was mooier dan de binnenkant.

Liefde en geborgenheid,
het onderliggende verlangen: mezelf blijven.
Verbeteren van de relatie,
zonder oordeel of hij goed of slecht was.

Het gevoel van verbinding werd gevierd,
door positieve rituelen.
De herinneringen werden gekoesterd;
ik koos voor het geluk, hij voor gelijk.

De strijd leverde alleen maar verliezers op.
De verbinding werd verbroken.
Ik was belangrijker dan hem;
de ongelijkwaardigheid was geen geluk.

De behoefte aan aandacht
ging mee zijn graf in;
ongevoelig voor zijn projectie,
trouw aan mezelf en aan mijn waarheid.

Zijn kritiek heeft hij geoogst;
al mijn verdriet en al mijn droefheid
is nu reeds in blijdschap overgegaan;
een beter leven komt eraan.

Lied van verloren liefde

Ik ben niet blind,
ik beweeg de hemel,
zie mij,
niet langer hoor ik hun verhaal
dat keer op keer mijn verlangen plet,
nog niet bewust van lust.

Zo luister ik weer naar het oude lied
en kan opnieuw beginnen.
Je dacht jezelf voor eeuwig van mij weg,
maar eeuwig zijn alleen herinneringen.

Aan jouw genot, aan mijn verbod.
Dit leven in mijn gedachten lezen.
Ik heb alles wat ik zag voor je verzameld,
ik geef de visioenen aan je door.

Te laat om samen af te vragen,
wil jij mij dan wil ik jou.
Maar ik ontwaakte weer tezamen met mijn kamer,
we scheiden onze geesten van elkaar.

Ik heb niemand nodig,
kijk hoe ik zwem in het landschap.
Ik haat je niet,
lief heb ik je en gedood.

Zelfs van je dood plukte ik geen vruchten;
wat was ik opgelucht.
Ik vind met mijn gesloten mond
opnieuw het huilen uit.

Liefde oordeel mij,
maar zonder woede.
Gebukt ging ik onder het verdriet,
liefde, al mijn verlangen is voor jou.

Jij zult mij horen, mijn liefde en mijn god;
omdat ik hoop op jou.
Ik ga de liefde achterna,
mijn liefde en mijn god.

De dood

De dood wil wel besproken worden,
als een stinkende hemel op aarde.
De dood is niet
het zuigen aan de paal
die groot en dik is.

Ook het negeren van de dood
helpt niet.
De dood geeft weinig stof tot denken,
tenzij als tijdverdrijf.

Ik wil bekennen
dat ik onmachtig ben
over kanker en infarcten van het hart.
Sta stil
als een stenen beeld
in het instortend huis.

Of bestaat er welwillendheid
tegen ongeneeslijke ziekte.
Zeg het tegen me.
Mijn droom is gestopt.
Het zaait zich verder uit.
Er is geen dokter knap genoeg
om jou weer beter te maken.

Ik heb een lieve man leren kennen.
We spraken over de dood,
we waren bang voor de dood.
Hij stierf en ik bleef achter.

Ook de winter was uitzonderlijk lang en streng,
hij ligt koud in zijn kist onder de grond.

Ik benijd het vermogen
jezelf te omarmen.
Ik kan het niet.
Wellicht lig ik daarom
in de armen van een andere man

Ik leef nog

Geloven wat jezelf waarneemt,
dat is het ware geloof,
wie zich niet van het goddelijke bewust is,
moet veranderen.

Schoonheid,
de band met de emotionele wereld;
alleen zo kan ik in de materiële overleven,
niet vluchten in de vlucht.

De prijs van de vrijheid
is de eenzaamheid.

Maar het mooiste ligt voor mij
in de stilte is de passie,
vertrouwen dat het goed komt.

Hij blies op de midwinterhoorn,
en volgde naar het paasvuur,
het gevelteken met het kruis,
staat beschermend op het huis.

Sprookje van een wintermorgen

De geheimen van de winter
opgeborgen in de krochten van mijn geest.
De sneeuwkllokjes bloeien uitbundig in de sneeuw,
en vermoeden niets.

Grijs bevroren voren,
geen geluid hoog in de lucht.
Het leven tussen oude eiken,
wordt opgeslagen in de plooiën van de stilte.

Het water in de Regge
stijgt boven eigen schoonheid uit.
Het landschap is het paradijs,
ik blijf er verrukt naar staren.

Wetenschap

In mijn boekenkast hoog opgetast,
de wetenschap van eeuwen en geslachten,
lang verouderde gedachten.
Is al dat schrijven dan voor niets geweest,
omdat geen mens mijn boeken leest.
Maar ik heb de waarheid gelezen,
en hoop oud te worden met dit weten.

Winter

De eeuwigheid voegt iets toe aan het leven,
ontroering wint het van de wilskracht.
De stenen op de graven zijn symbolen
van allen die er niet meer zijn.

Woorden worden wakker
in het witte landschap.

In het witte landschap
strijkt de winterzon
over het veld,
het was nog mooier
dan ik had gedroomd.

Besneeuwde bomen,
bijna geen wind,
en nauwelijks bevroren,
de sneeuw nog vers,
grillige takken
van naakte bomen in de kou.

Lente

Lente,
het land ruikt naar mest,
de lucht is blauw,
het is nog fris,
de lentezon
sprenkelt diamanten
over de Entergraven.

Het landschap wisselt dromen
en ruikt nog nieuw,
het licht eindigt ijzerkleurig,
er hangt een zacht verlangen in de lucht,
tijd voor nieuw leven

Stille nacht

De Regge houdt de adem in,
het riet ruist niet.
Het oude land vol leegte,
achtergelaten door het markebestuur.
De maagden baden om verlossing,
ze werden gehoord door menige boer.

De nacht hoog boven mijn slapend huis,
binnen is het stil.
De buitenlampen branden zacht,
het donker heeft alles
van samenhang ontdaan.

De volle maan herleid elk streven
tot ware grootte,
en raakt zich kwijt
in die onbewogenheid.
Ik doe er het zwijgen toe,
met wat geluk is dat zwijgen houdbaar.

Enter

Langer dan een eeuw geleden,
lag hier ruige woeste grond,
essen, belten, venen, houtwallen,
deze uitgestrektheid
vormde 't Enterse land.

Enter ligt nog steeds welvarend
aan de oude vertrouwde rivier.
Vroeger zeilden er de zompen,
volgeladen af en aan.

Veel van die oude dingen,
gingen allemaal verloren.
Maar de Regge bleef hetzelfde,
rustig kabbelend, altijd door.

De eiken verheffen hun kronen,
de hoeven verstrooid in het rond.
Verweven met al deze dingen,
is Enter, een dorpje in Twente.

In de kerk

De stilte heerst
in de kerk.

In de kerk
bad men om een plek in de hemel.
Ik kijk naar de zuilen
met spitse bogen
reikend naar het licht erboven.

De tijd lijkt stil te staan;
hier zongen velen,
bang voor de hel;
voor de echo dempt men er de stem,
en het oog kijkt toe.

Pijn en vermoeidheid,
breken in mijn geest,
risico op problemen
gevolg van chronische belasting.

Traag verglijden de woorden
tussen de balken.

Tussen de balken
ritselen de sagen.

't Vertrouwde zie ik
meer en meer verdwijnen,
en wat er komen gaat
is voor het nageslacht.

De landelijke stilte
in 't Oversticht
boeit,
de humor en de tederheid
geven de zinnen een injectie.

De zomer komt eraan

De zomer komt eraan
vooruit dan maar.
Ik ben het landschap
waar nu woorden uit ontstaan.

Omgeploegde akkers
waar de warme wind
zacht overheen strijkt.

De geur van graan
waarvan de halmen rijpen,
en blauwe bessen
hangend om te plukken,
achter de houtwal
op het Twentse land.

De heide
de bomen
een bloeiende tak
daartussen
een rood pannendak.

Dieren
lui kauwend
rondom in het gras,
de dansende muggen
en stilte en rust.

Traag stroomt de Regge
naar het noorden,
geruisloos drijft de nevel mee,
de brug is oud
en stil staat ginds het vee.

In de diepte
bruist het leven,
tussen planten
scholen vissen bij elkaar,
het wemelt van insecten en libellen,
een dikke groene kikker op een steen.

Rustig

Een vlammend verlangen
een flitsende blik
het komt van heel ver weg
en het is heel dichtbij
jong en oud verbonden
en vrij.

Wie hier begint
moet verdergaan
het zoeken van een nieuw bestaan
buiten de grenzen van de ratio.

Waar het ruisen van de regen
het praten van de wind
in de bladeren,
achter de woorden te horen is.

Gedachten op het platteland
zonder bewijs de daden begeleiden,
de laatste jaren door,
de graven stroomt voorbij
de zeden van mijn land.

Het uitzicht op het dorp
vanuit mijn huis gezien,
de weilanden, de koeien,
de rivier in tegenlicht.

Er komen mannen bouwen
aan de toekomst zegt men dan,
en ik maak foto's
als bewijs voor later.

Dood blad aan dunne takken
vergeten door de wind
in november
wacht stervend het leven.

De winter komt eraan

Ritueel vanuit de kamer
geen gemis aan warmte
de kachel hoog
druk, druk,
en geen eenzaamheid,
om van gebreken
maar niet spreken
een huis vol herfst
en met de dag
wat dichterbij de winter
die onverwacht
hard toe kan slaan.

De wind gaat krimpen
en het wintert
het oosten ademt langs de open velden,
de lucht tintelt blauw,
zwarte vogelzwermen in de lucht,
de sloten oranje
van zon en van kou,
de rook draagt de boodschap
de winter komt eraan.

Voorbijgaan

Matig
in het verdergaan,
gedichten
gewonnen op de dood.

Het is na het einde
dat de grootste daden verricht worden;
het ontwijken van een klap, gebogen rug,
goed kunnen slapen.

Veel erger is het denken
en het dwangmatige,
het denken is het weten op herhaling
zoals u toch wel weet.

Boerenmensen met verstand
en geest en wil,
om naar hun aard
een waardig mens te zijn.

De wolken openen zich,
het donkere weer verdwijnt,
er liggen hier dode mensen
in grafheuvels.

Zo leeg, zo nederig,
het Twentse land,
ginds het moeras
dat spreekt ruiger taal.

Het Twentse land dat aan de einder ligt

De intimiteit
van de oude erven,
van een vriendelijk leven,
een hand tot groet geheven.

Dat het boerenland
aan variatie
zoveel verborgen houdt,
een doorrit, niendeur, gevelteken.

De trage vleugelslag
van een buizerd,
de takken wuiven in de wind,
ijzertijd keien in de zon.

Oerkracht van doorschijnend zonlicht
in het oude veengebied
van de winterkraaien,
ver van de stad.

Waar de wolken waaien
langs een volle maan,
het roepen van een uil
klinkt uit het duister op.

't Verleent de stilte luister,
de dag begint hier niet,
een grijze dageraad
schuift het duister op.

En altijd de wind
die de herinnering levendig houdt,
ik kom vandaag niet veel verder
dan opnieuw geboren worden.

Onweer

Wie rijzen alle haren niet ten berge
als het onweer aan komt stuiven,
dat stenen doet vergaan tot stof
en de bomen rukt met wortel en al.

De nachtstorm
wekt me uit de slaap,
de akkers liggen blank,
de wind huilt en schuimt en sloopt.

En treft de aarde met veel angst
als voor het goddelijk gericht,
ik heb gezien hoe snel het land
in het water verdwijnt.

Maar bedenk
aan elk eind
is er een nieuw begin,
het trekt de toekomst in.

De lente geeft
haar licht vooruit
en morgen klinkt een nieuw geluid
met de eerste lach.

Enter, 20 april 2013